

bibsten, som man stiller ud og siger: Kunne I nøjes med det, saa kunne vi meget godt give det. Det bliver ikke adresseret til Nogenjomhelst; vi fornærme ikke nogen af vore Venner ude i Landet ved at gjøre det. Det kunne vi meget let gjøre. Jeg maa derfor stemme for, at denne Misbilligelse gaar ud; den har slet ikke det Mindste paa sig. Lad os faae en ren Forkastelse eller Anerkjendelse, men lad os ikke strø Suffer paa det. Det glæder mig saa meget mere, at det netop er dette ærede Medlem, som jeg kan følge, som jeg meget godt erindrer, at jeg for 3 Aar siden stod paa Valgtribunen i en meget haard Kamp med ham, og da var der ogsaa i den Kreds et meget stort Valgtryk gennem Forvaltere og mange Andre. Jeg siger udtrykkelig, at det ærede Medlem var ganske uskyldig heri, og han fordynte paa selve Valgtribunen disse Valgtryk ligesaa stærkt som jeg, og jeg lagde ikke Fingrene imellem. Men det gjorde han heller ikke. Da han fik Ordet efter mig, erklærede han sig enig med mig i den Fordømmelse, som jeg havde udtalt, og jeg var meget glad derved. Jeg veed imidlertid, hvad dette kan gjøre; jeg skal ikke trække Tiden ud med at fortælle mange Exempler derpaa. Der var imidlertid Husmend, der under Valgbevægelsen vare komne til mig og havde sagt: Vi stemme for Dem; og en og flere af dem kom til mig om Morgenen paa Valgdagen med græbende Aarer og sagde: Vi blive jagede ud af vort Hus; det Første og det Sidste, min Kone sagde til mig, var: Stem ikke for Tang; vi have 5 Børn, og gjøre vi det, ere vi færdige. Saa sagde jeg: Stem ikke for mig; stem for Kammerherren. Det er feilt at gjøre det, men jeg siger ikke, at det var Kammerherrens Skyld. Jeg forvarer ham udtrykkelig imod, at han har Skyld. Det tror jeg da i det Mindste; han tog saa stærkt paa det, akkurat ligesom jeg selv. Jeg gaar altsaa med det ærede Medlem fra Storeheddinge i, at Misbilligelsen bør falde bort, fordi det er Intet eller rettere Noget, der er værre end Intet, det skal lade som Noget, men er i Virkeligheden Intet. Det er meget rigtigt, som der staar i de hjøbenhavnske Blade, at det viser Venstres Magtesløshed; Misbilligelsen er ikke Andet end et Stykke Lærklæde til at krybe ind under, det er som et Figenblad, de smide ud og sige: Se, at I kunne skjule Oders Nogenhed dermed. Jeg vilde meget ønske, at Thinget fulgte det ærede Medlem i at smide dette Figenblad bort, hvorunder Synden skal skjules, jeg ser meget hellere en ren og bar Forkastelse end dette Skalkeskjul (Afbrydelse). Ja, det kan bruges som saadant, jeg siger ikke, at de, der stemme, bruge det som Skalkeskjul, men vi have set det saa lidt lige fra det første Figenblad, der blev brugt, og siden efter, at alle de, der have angrebet Friheden allerstærkest, have gjort det i Frihedens Navn, derved have de skjult det, men det kan ikke nytte at skjule det, de, som

ville Friheden tillivs under Frihedens Navn, maa se det dragne Sværd. Selv om nu det ærede Medlem fra Viborg har Ret i, at det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) har feilet i visse Enkeltheder, saa siger jeg dog, at i Hovedsagen har han Ret, og han vil faae Venstres Tak, fordi han har viist det dragne Sværd og givet de Andre Mod til at lukke Munden op og stemme Nei. Naar vi saa komme til den næste Afstemning: Enten Godkjendelse eller Forkastelse, saa stemmer jeg Nei for Frihedens og Fredens Skyld. — Skjændt der er flere, der ikke ville tro, at det er derfor, saa siger jeg, at vi skulle forfaste det. Hvorfor? Jeg siger, at i sin længste Udstrækning er Spørgsmaalet det, om der saaledes skal kunne øves Tryk paa vore Arbejdere og Smaafolk. Den ærede Taler, der havde Ordet før mig (Lund) sagde, at de Fattige trænge ikke mere til Støtte end de Andre, men deri er han aldeles uenig med Moses, han er aldeles uenig med Sædelighedsloven hos Moses, der har sagt, at de Fattige skal der sættes Støtte for paa enhver Maade. Der er ikke en Lovgivning i hele Verden, der har værnet saaledes om Smaataarsfolk som den, der er udgaaet fra ham, det er ham, der har sagt, og det er gaaet over i den kristelige Lovgivning: „Forbandet være den, der trykker den Fattige, og Folket skal rejse sig og svare Amen!“ Det er en anden Historie end den, Præsten fortalte os om. Forbi Pastor Lund har givet dem et lille venstabeligt Stik og nu. . .

Formanden (Krabbe): Det er Stik og Brug at betegne Sverandre som Medlem; det indspør let i Forhandlingen en for personlig Tone at anden Betegnelse bruges.

Tang: Om Forlædelse! Jeg tænkte paa Sagen, og saa glemte jeg Formen. Jeg mener, at det tilsidt egentlig ikke er en Strid mellem Høire og Venstre, men det bliver en Strid mellem de Rige og Bemidlede paa den ene Side og de Ubedidlede og Fattige paa den anden Side. Det kan ikke nytte, at vi skjule, at der er Mange i Høire, f. Ex. Embedsmænd, der ikke have mere end fra Haanden og i Munden, og dem kan man meget godt sætte et Pengetryk paa (Afbrydelse). Det er meget rigtigt, det har jeg sagt førend idag, det er ikke Noget at undres over. Naar den Rige og mere Bemidlede kan sige til en Smaamand: Du har dine Penge af mig, og stemmer Du ikke, som jeg vil have det, saa blive de opfagte osv., hvad vil saa Følgen blive? Saa vil Følgen blive den, at vi saa ikke behøve at gjøre Valgretten om. Nei, den Rige vil æde den almindelige Valgret, som Dgen æder Græs. Det vil tage Tid, men det vil komme, og saa behøver man ingen Afstemning derom; det følger ganske af sig selv. Det har lydt høit, naar man idag har hørt Tale om det Fordømme-